

Christine Pullein-Thompson

Vilse på heden

Christine Pullein-Thompson

Vilse på heden

Christine Pullein Thompson

VILSE PÅ HEDEN

SAGA EGMONT

Vilse på heden

är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter

Pony Patrol S.O.S

Copyright © 1982, 2018 Christine Pullein-Thompson och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784310

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt
bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1

Till undsättning

Joannas mamma lät som en orolig höna när hon pratade på. Ögonen var svullna av sömn.

— Jag kör dej till Mikael, sa hon. Du kan inte cykla i det här vädret. Det får du inte helt enkelt.

De hörde regnet smattra därute. Joanna tog en regnkappa. Den var kort och skulle inte skyla knäna på henne, när hon red.

— Har du tagit på dej ordentligt inunder? frågade modern. Det blir kallt på heden.

Joanna nickade.

— Om jag skulle frysa, sitter jag av och springer mej varm, sa hon.

Hon var bredaxlad för att vara flicka och verkade lugn och säker. Nu stoppade hon på sig ett paket smörgåsar, ett hoprullat snöre och en fickkniv. Klockan var tjugo minuter i tre när hon och modern gjorde sällskap ut. Det var fortfarande mörkt, och det enda som hördes var regnet som föll.

— Har du växel, så att du kan ringa ifall det skulle behövas? frågade modern när hon öppnade garagedörrarna.

— Sluta, sa Joanna. Snälla mamma, vad är du orolig för? Mikael och John kommer ju också. Och polisen kommer att vara där. Så vad skulle kunna hända? Du är inte klok!

Fadern knackade på rutan och vinkade adjö an var klädd i pyjamas och det gråa håret stod rätt upp. Joanna vinkade tillbaka och tänkte på att det skulle vara ljus, när de var framme. Då skulle solen ha gått upp. Hon såg en grupp ryttare framför sig. Polisen skulle vara där med hundar, och kanske militären var inkallad också. Alla skulle leta efter en liten autistisk^a flicka, som hade försvunnit dagen innan och troligen bar på en teddybjörn.

Joanna hade tittat på kartan på kvällen sedan Mikael och de andra hade gått och sett att bortom heden med sumpmarkerna låg havet. Patrullen brukade rycka ut när det behövdes. Man hade letat utan att hitta flickan. Nu hade man bestämt sig för att fortsätta lite till. Det var Mikael som var ledare för patrullen.

— Är det Suzy du ska rida? undrade modern och startade bilen.

— Ja, fast jag skulle önska att det var min egen Tango.

— Henne ser du aldrig mer. Hon var inte den enda hästen som stals i fjol, och man har inte hittat någon av de andra, sa modern. Glöm henne, lilla vän! Hon är förmodligen borta för alltid.

Hon som var så fin! Den bästa hästen i hela världen!

— När vi får råd ska vi köpa dej en ny. Jag lovar, sa modern.

Nu syntes ljusen i bondgården på andra sidan dalen. Man hade tänt belysningen ute på gården också. Det verkade som om ingen hade sovit där på hela natten.

— Hoppas Mikael ställde in Suzy innan han gick och lade sej, sa Joanna. Annars är hon drypande våt.

— Du gillar honom va? sa modern och suckade.

— Ja. Han är jättehygglig. Jag har fått låna Suzy en massa gånger.

Hon kunde se transporten nu. Baklämmen var nerfälld, och Mikael kom just över gården med en ryktborste i handen. Han var lång och smal men stark och uthållig. Klockan var nära tre, och de måste vara på väg om en kvart. Det var sex mil till heden och de skulle hämta ytterligare två hästar på vägen.

— Jag kan rykta Suzy åt dej, ropade hon när hon hoppade ut ur bilen. Hej då, mamma! Vi ses.

Hon hörde en ko råma borta i ladugården, och en hund kom springande för att slicka henne på handen.

Mikael hade inte sovit mycket på natten. Han hade varit rädd att han inte skulle höra väckarklockan ringa, dödstrött som han var.

Han hade brunt hår och blå ögon, rak näsa och en mun som sällan log. Men när den gjorde det, förvandlades hela ansiktet. Det var inte så att han var känslolös, han älskade sina hästar över allt annat på jorden, men han var tuff och målmedveten. Regn och oväder bekom honom inte, han lyfte en säck havre som ingenting, och han kunde byta däck på Land Rovern på mindre än fem minuter.

Mikaels egen häst Boxer var halt, så han skulle ta faderns jakthäst i stället. Det var en hög, brun valack som hette King. Han hade böjd nos och hovar stora som tallrikar. Han var snäll och tålig och uppförde sig väl, men han var inte snabb och kunde inte hoppa som Boxer. Joanna skulle få ta hans tävlingsponny Suzy som var snabb och säker i trafiken. Han hade ställt in de båda hästarna i ett par varma boxar kvällen innan och bäddat under dem med spån. Någon halm fanns inte. Två gånger efter varandra

hade mordbrännare varit i farten och bränt upp den. Han hade stigit upp klockan två för att utfodra hästarna och fyllt hönät som han hade lagt in i transporten.

Nu var han färdigklädd i regnrock, ridhjälm, ridbyxor och gummistövlar. Modern hade stigit upp för att steka ägg och bacon åt honom, men han hade knappt kunnat få ner en bit. Hon hade brett skinksmörgåsar och packat en korg med mat och dryck, som hon hade ställt in i förarhytten i transporten. Det där med mat bråkade hon alltid om.

— Om man inte äter, orkar man inte arbeta, brukade hon säga.

Mikaels pappa hade fyllt på bensin. Han hade nog velat vara med och rida, om han inte hade haft reumatism.

— Hur känns det? ropade han vänligt till Joanna. Klar att starta, va?

De lade in träs och sadlar i transporten och gick och hämtade hästarna.

— Vilken natt för en liten unge att vara ute i, sa Mikael.

— Tänk om hon är död, när vi hittar henne, sa Joanna.

— Inte! Hon har säkert sökt skydd någonstans, sa han och lät precis som fadern. Lika uppmuntrande.

Suzy och King lastades utan att bråka. En tupp gol borta i hönshuset.

— Det är lampljuset, han tror att det är dag nu, sa Mikael.

Han gillade Joanna. Inte var hon uppklädd och inte var hon snorkig. Hon red bra, bättre än han själv, tyckte han ibland. Herr Gaze slog upp baklämmen, och så klev de upp i bilen.

— Lycka till, ropade fru Gaze efter dem. Kom inte hem förrän ni har hittat den lilla, hör ni det, och ...

— Lyssna inte på henne, hon vet inte hur det är, sa herr Gaze och startade motorn.

— Om det ville sluta regna ändå, sa Joanna. Det kommer att vara gräsligt vått i markerna.

John höll på att linda av bandagen på sin fux Stjärn. Han hade försovit sig och vaknat först när modern rusade in och ropade att han måste stiga upp.

— Klockan är över tre och Mikael kommer och hämtar dej halv fyra!

Äta fick han inte tid till. Han hade fått på sig tröjan på avigan och sockorna var omaka.

— Du är omöjlig, sa modern. Absolut omöjlig. Man kan aldrig lita på dej när det gäller.

Hon var stor och stark och red också. Hur John är försökte, lyckades han aldrig få godkänt av henne på sina sysslor i stallet. Tränset var aldrig rent nog, och det låg alltid spillning under halmen i boxen där Stjärn stod.

— Men du får klara dej själv, fortsatte hon. Vänta inte att jag ska hjälpa dej, jag har huvudvärk.

— Huvudvärk? sa han och gnuggade sig i ögonen.

— Ja, huvudvärk! Det spränger i huvudet på mej.

— Det gör inget, jag klarar mej, sa han.

Stjärn låg, när John kom in i boxen. Han blinkade, när John tände ljuset, och såg så rar ut att man hade velat krama honom. John fyllde på havre i krubban. Förbaskat också att det ska regna, tänkte han. Jag som inte har några läderhandskar! De andra blir dyblöta på fem minuter. Varför sa jag att jag skulle följa med? Vad tjänar det till att leta efter ungen ute på heden? Hon är säkert död vid det här laget. Och lika bra är det, handikappad som hon är och allt. Hon kan ju *aldrig* klara sig själv ...

Han kände sig matt och sömnig. Kraftlös.

Hoppas de andra har tagit med sig något att äta, tänkte han. Jag är urhungrig.

Nu kom transporten, och Stjärn åt fortfarande. John kunde inte få upp knutarna på lindorna.

Jag önskar att jag låg kvar i sängen, tänkte han. Det här med tidiga mornar är ingenting för mig. Om jag fick för mamma, skulle jag sova till lunch varenda dag. Jag gillar inte att gå upp.

— Han är inte klar, det kan jag slå vad om, sa Mikael, när transporten körde in på den asfalterade gårdsplanen framför den stuga i Tudorstil där John bodde.

— Vad var det jag sa? Han har inte fått av lindorna på Stjärn ens!

— Jag ska hjälpa honom, sa Joanna och hoppade ner.

Det var mörkt i huset som såg litet och överkligt ut i skenet från strålkastarna.

— Ni får förlåta, men jag har försovit mej, ropade John. Jag var så trött att jag inte hörde väckarklockan. Jag har inte hunnit äta ens.

— Det gör inget. Vi kom tre minuter för tidigt, och det finns massor med mat i transporten. Du känner väl Mikael's mamma, sa Joanna. Det är knappt man får rum själv, som hon har stoppat in. Smörgåsar och kyckling och kakor och termosar med te och kaffe ...

Hon rullade ihop sista lindan och sprang bort till sadelkammaren för att hämta träs och sadel medan John ledde ut Stjärn i det hällande regnet.

— Jag glömde höet, sa han.

— Vi har så att det räcker, sa Mikael. Sno dej på och ställ in honom.